

Jan Zuidwijk, mijn leven in een notendop

Voorwoord.

Ik kwam in contact met Mijnheer Zuidwijk via de vrijwilligersorganisatie 'HOF'. Meneer Zuidwijk had te kennen gegeven interesse te hebben om door een vrijwilliger van HOF zijn levensboek te laten schrijven.

Dhr. Zuidwijk woont in een verzorgingshuis te Rijswijk en heeft daar een appartementje met twee kamers en een keuken. Mevrouw Zuidwijk ligt het grootste deel van haar tijd op bed gekluisterd maar is continu in de buurt van haar man.

Drie maanden lang hadden we een keer per week een gesprek over zijn leven in alle facetten. Uit al deze gesprekken heb ik het verhaal opgetekend, het verhaal van Jan Zuidwijk.

Het specifieke taalgebruik van meneer Zuidwijk heb ik zoveel mogelijk intact gehouden, dit heb ik gedaan om het unieke karakter van deze bijzondere man op de juiste manier naar voren te laten komen.

Ik wil u mijn persoonlijk verhaal over deze drie maanden ook even vertellen. Vanaf het eerste moment had ik een goed gevoel bij deze mensen en voelde ik me al snel als een oude huisvriend waarmee je even lekker over vroeger kon kletsen, in een vertrouwelijke sfeer. Ik heb Jan Zuidwijk ervaren als een bijzonder prettig mens, iemand waar je je al gauw thuis bij voelt. Naar mijn idee heeft hij een heldere visie op het leven en kan erg goed luisteren. Het is een mens met een groot hart en een warm gevoel voor een ander. Jan is niet iemand die graag op de voorgrond treedt, terwijl hij echter wel degelijk zijn eigen mening heeft en ook voor zichzelf op durft te komen.

We hebben tijdens deze gesprekken ook erg veel plezier gehad, Jan houdt wel van een geintje.

Kortom: voor mij was het heel prettig om op bezoek te gaan bij Jan en Nel, het voelde als het ware als familie aan.

Harrie van Pelt,

Vrijwilliger levensboek project. "mijn leven in kaart"

November 2008

Levensboek Jan Zuidwijk

Rijswijk. 2008

We wonen hier nu zo'n 5 jaar, in 2003 zijn we hier gekomen.

We hadden gehoord dat het hier een goede plek voor ons zou zijn, mijn vrouw Nel had immers al die dwarvlaesie en was gedeeltelijk verlamd.

We hebben ons hier gemeld en men deed helemaal niet moeilijk, we kregen gelijk een kamer voor ons twee.

Dolblij waren we en we hebben er geen spijt van dat we hier zijn komen wonen. De verzorging en organisatie zijn uitstekend, zelfs je boterhammetje wordt gesmeerd en de mensen die hier werken zijn zonder uitzondering allemaal heel aardig.

Het zijn allemaal goede mensen, sympathiek en ook kundig.

We hebben een heerlijk leven hier en het is ook nog een mooie plek.

Gisteren was mijn vrouw jarig en we hadden het huis vol visite. Om twee uur s'middags kwamen de eersten al en dat is verder de hele dag door gegaan. Er zijn ook mensen blijven eten, daar had ik al rekening mee gehouden. Ook hadden de mensen hun hond meegenomen en hadden we dus ineens twee honden in huis... erg gezellig allemaal. Er waren zelfs te weinig stoelen, die hebben ze ergens anders vandaan gehaald. Nel is 77 jaar geworden. Het was erg gezellig en we hebben heerlijk bij zitten praten. Het waren vooral leeftijdgenoten dus er werd ook veel over vroeger gepraat. Er waren zelfs mensen uit Drenthe gekomen, haar zus woont daar en die is helemaal voor Nel hierheen gekomen. Speciaal voor jou, zei ze tegen Nel! Hartstikke lief.

En voor de rest allemaal broers en de schoonzusters erbij, echt gezellig.

Je leert elkaar nog beter kennen, je wisselt je ervaringen uit en daardoor word je ook weer wijzer.

Over mijn jeugd

Over mijn jeugd kan ik alvast vertellen dat ik een rotjeugd heb gehad.

Mijn vader was een zware drinker die regelmatig mijn moeder sloeg en het gezin terroriseerde. Het kwam ook voor dat mijn vader met zijn weekloon op zak na het werk naar het café ging en daarna stomdronken thuiskwam zonder een cent op zak.

Dan had hij alles letterlijk opgezopen en begon hij thuis weer problemen te maken.

Hij was meestal echt gewelddadig en onredelijk, en op de spaarzame momenten dat hij nuchter was en spijt had van wat hij had aangericht, beloofde hij steevast dat hij zou stoppen met drinken. Dat deed hij echter nooit. Toen ik een jaar of zeventien was, heb ik hem een keer stevig aangepakt, ik kon het niet meer aanzien en heb hem dus een pak op zijn donder gegeven. Ik was inmiddels een flinke kerel, dus ik was niet bang voor hem. Sinds die tijd heeft hij toen zijn dronken boosheid op mij gericht. Uiteindelijk heeft hij zelfmoord gepleegd. Mijn moeder heeft daarna nog 16 jaar geleefd, verlost van deze plaag. Ik heb door hem geleerd dat alcohol alles kapot kan maken en ik drink dus zelf geen alcohol. Mijn zoons drinken ook niet en daar ben ik best blij om.

Ik ben geboren op de Laan Copes van Cattenburgh in den Haag, dat was in 1926. Ik kan me niet meer zoveel herinneren uit die tijd, het ging thuis allemaal wel goed toendertijd, totdat die ellende met het alcoholgebruik van mijn vader begon.

Mijn vader was toen gemeenteambtenaar en was toen al een soort buitenbeentje in zijn eigen familie.

Terwijl zijn familieleden normale mensen waren die alleen af en toe een biertje dronken op een verjaardag ofzo, had mijn vader een stevig alcoholprobleem.

In de moderne tijd zouden ze een man als mijn vader in een kliniek stoppen, zo erg was het eigenlijk met hem.

In het begin was dat echter helemaal niet aan de orde. Ik kan me nog herinneren dat ik een fiets had gekregen en met mijn vader gefietst heb. Het was maar een of twee keer, maar het staat me nog helder voor ogen.

Het was een groene fiets met nikkelen velgen en zwarte banden. Achterop zat een bagagedrager. Dan reden we naar duindorp enzovoort.

Later heeft hij dat nooit meer gedaan, iets wat ik erg gemist heb. Andere jongens gingen altijd fietsen met hun vaders, en mijn vader deed dat nooit.

Lagere school

Ik heb op de kleuterschool in de Frans Halsstraat gezeten, evenals mijn broer Henk, die 4 jaar ouder was dan ik, hij is later naar de gemeentelijke hogere school in Leiden gegaan om te studeren. Mijn broer is administrateur geworden en dat heeft hij zijn hele leven lang gedaan. Hij heeft ook later weinig ellende gehad in de oorlog, hij heeft dus wat dat betreft ook geluk gehad. Henk is jammer genoeg vrij vroeg gestorven.

Zelf had ik er geen behoefte aan om te studeren, daar kom ik eerlijk voor uit.

Ik heb op de lagere school gezeten ergens in de buurt van de Frans Halsstraat, ik weet niet precies meer waar dat was.

Ik weet wel dat het allemaal wel goed ging op school, geen ellende of narigheid. Ik was zo te zeggen geen opvallende leerling.

Het was een gemengde school, jongens en meisjes door elkaar.

Meester Meinders was een bekende leraar van die school en je had natuurlijk meester Barendse. De meisjesnaam van mijn moeder was ook Barendse maar dat was geen familie van elkaar. Dus van belangenverstrengeling was geen sprake zullen we maar zeggen.

Het spelen met tollen was een van de spelletjes die we deden. Slaan met zo'n stok alsof je leven ervan afhing.

Dan ging de tol soms door een ruit heen en dan moest je zo hard rennen als je kon.

De tollen werden versierd met punaises of met gekleurde puntjes krijt enz.

Ook gingen Jongens en meisjes samen hoepelen. Ik heb wat afgehoepeld.

Wat ik erg graag deed was een spel waarmee we vliegtuigjes neerhaalden met zelfgemaakte projectielen die we met een soort boog afschoten. Dat waren dingen die we met zelfgemaakte propellers en elastiekjes hadden uitgerust, door het opdraaien van de elastiekjes had je een soort motortje gemaakt om die dingen aan te drijven. Het was dan de bedoeling om vliegende objecten van een ander neer te halen door eromheen te cirkelen, het touw maakte dan dat de tegenpartij niet meer kon vliegen en neerstortte. Vroeger thuis hadden we natuurlijk geen computers of televisie, we luisterden naar de radio of we deden spelletjes met elkaar. We hadden natuurlijk de bordspelletjes met dobbelstenen en pionnetjes, maar ook kaartspelletjes waren erg populair. We gingen ook vaak buiten spelen, al kon dat soms wel een beetje gevaarlijk zijn. Wij woonden toen in de De Heemstraat en daar in de buurt had je de Van der Vennestraat, waar tram 12 doorheen reed. Daar sprongen wij wel eens op de tram als hij langzaam door de bocht reed. We sprongen dan op de treeplanken aan de zijkant van de tram en we reden vaak een heel stuk mee.

Het gebeurde ook dat die man die op de tram werkte ons betrapte en dan sprongen we er vliegensvlug af, wat de nodige behoorlijke hoofdwonden, kapotte knieën en gescheurde broeken heeft opgeleverd.

Ik mag van geluk spreken dat ik nooit onder de wielen ben terechtgekomen.

Tegenwoordig is dat allemaal anders, ze zitten met elkaar te chatten op de computer en ze sturen SMS berichtjes naar elkaar met de mobiele telefoon. De kinderen hebben ook niet meer de ruimte om buiten te kunnen spelen. Overal staan auto's.

En dan nog maar te zwijgen over de spelcomputers en andere moderniteiten die deze tijd kenmerken. Het is een hele andere wereld tegenwoordig.

Op een of andere manier heb ik het gevoel dat we vroeger amicaler met elkaar omgingen en meer aandacht voor elkaar hadden

Soms denk ik wel eens: "waar moet dat heen?".

Het gaat allemaal wel goed hoor, maar toch.....Het valt wel, maar niet mee, zullen we maar zeggen.

Wintertijd

Vroeger als het koud werd maakten we de kachel aan met kachelhout. Dat hout moest eerst kleingemaakt worden met een hakbijl, een klusje waar je erg koude handen van kreeg. Gaskachels had je nog niet en eens in de zoveel tijd kwam er een man met een paard en wagen langs de deur om brandhout te verkopen. Er werd van alles met paard en wagen vervoerd. Je had de voddendoer, de schillenboer, de kolenboer en ga zo maar door. Er waren ook mensen die met van alles langs de deur kwamen, eieren, veters en andere huisraad. Dat zie je allemaal niet meer. Nu hebben we teleshopping op de televisie. Ook werden er kolen gestookt, briketten, eierkolen, antraciet en cokes waren erg populair in die tijd. De briketten werden in papieren pakken verkocht en de losse kolen gingen per zak over de toonbank. In zo'n kolenzak zat een half mud. Als je rekent dat 1 mud gelijk staat aan een gewicht van 100 kg., dan kun je uitrekenen dat een zak kolen 50 kilo woog.

Als kind moest ik in de winter ook wel eens kolen gaan halen bij de kolenboer. Dan ging ik daar met de fiets heen en op de terugweg nam ik dan de kolen mee in een bak achter op de bagagedrager van de fiets. Het was natuurlijk altijd verrekke koud als er kolen gehaald moesten worden, soms ook nog spekglad. De kolenboer kwam desgewenst ook thuisbezorgen, de mannen die de zakken sjouwden hadden vaak een kolenzak als een cape op hun hoofd gevouwen om op deze manier een beetje beschermd te zijn tegen het kolengruis. De zakken zelf werden op de schouder gezet en zo naar het kolenhok gedragen. Ondanks de beschermende 'cape' werden ze toch erg vies en zagen ze er met al die vieze zwarte vegen in hun gezicht uit als half afgeschminkte zwarte pieten. Ook de typische geur van brandend hout en kolen bleef soms in de woonwijken hangen als de wind verkeerd stond.

De as die overbleef na het verbranden van de kolen, werd vaak uitgestrooid op gladde plekken op de stoep enz., als het gevroren had. Dat maakte de stoep weer stroef zodat de mensen niet zouden vallen. Iedereen hield zijn eigen stoepje schoon en sneeuwvrij, dat was normaal in die tijd.

Mijn tienertijd

Rond mijn twaalfde had ik al een soort van verkering met een meisje, je kunt zeggen dat ik er wat dat betreft vroeg bij was. Mijn jeugdjaren zijn al met al erg leuk geweest totdat het gedoe met mijn vader begon. Dat ging als een rode draad door mijn dagelijks leven. Dan was je bijvoorbeeld aan het spelen met je

vriendjes en dan zag je in de verte je vader eraan komen, stomdronken zwalkend over de straat.

Dan zeiden de jongens: "Jan, daar komt je vader aan" en dan dacht ik: O jee, kijk nou eens. Nou ja, daar kwam mijn vader aan, stomdronken. Dat gebeurde twee of drie keer per week. Van alle kanten viel hij dan om en iedereen kon dat zien en als hij dan thuiskwam was er weer een hoop herrie natuurlijk.

Mijn moeder had het altijd gedaan, mijn moeder was dit en mijn moeder was dat, had alles verkeerd gedaan en ga zo maar door.

Hij was ook erg jaloers, als we ergens heen gingen zei hij altijd: "denk erom dat je niet naar andere mannen kijkt!". Zelf was hij daar niet zo zuiver in want hij had wel eens vriendinnen waar hij mee naar bed ging zonder dat mijn moeder dat wist.

Mijn vader was ook een collecteman, hij ging met de collectebus langs de deuren. Dan haalde de stiekemerd het loodje eraf en de inhoud van de bus werd omgezet in alcohol. Soms kwam mijn vader thuis en nadat hij met de waanzin van zijn agressieve dronk mijn moeder en de rest van het gezinnetje had geterroriseerd, viel hij in slaap. Ik hoorde mijn moeder dan zeggen: "Oh God, hij slaapt, hij slaapt".

Geld was er natuurlijk nooit want dat ging allemaal op aan de drank, zodat mijn moeder noodgedwongen soms de portemonnee van mijn vader uit zijn zak haalde en er wat geld uitnam. Omdat hij zijn roes uitsliep merkte hij daar niks van.

Het is triest, maar het kon niet anders, het moest.

Als er geld nodig was konden we naar tante Coby of naar de bank van lening, dat was het. Op mijn vader konden we niet rekenen.

Tante Coby sprak er schande van en zei dat de politie er naar moest kijken.

De politie is inderdaad een paar keer bij ons langs geweest maar die konden niets doen om zijn gedrag te veranderen.

In de straat waar wij woonden waren er een stuk of 4 kerels die ook zulke dronkenlappen waren dus daar schrok men niet zo van.

Mijn vader had wel iets bijzonders met paarden.

Als een paard onrustig was of stress had, zodanig dat hij voor en achter alles trapte wat in de buurt was, dan wist mijn vader op wonderbaarlijke wijze het beest te kalmeren. Hij ging echter nooit naar de paarden als hij dronken was, dat deed hij niet.

Ik zag wel dat het bij andere jongens anders ging, hun vader leefde met die jongens mee, die gingen fietsen met ze en ook echt met vakantie enz.

Nou, mijn vader ging nooit fietsen, echt niet.

Vakanties hadden we altijd samen met mijn moeder.

Met vakanties gingen we altijd naar Tantes.

We hadden Tante Coby in Voorschoten waar we erg vaak heengingen.

Tante *Coba* was een schat van een vrouw, een zus van mijn moeder die heel erg meeleeftde met mijn moeder en die haar altijd erg gesteund heeft in de problematiek vanwege de drankzucht van mijn vader. Bij mijn Tante *Coba* kon mijn moeder ook haar ei kwijt wat betreft de emotionele problemen met mijn vader.

Als er geldproblemen waren kon mijn moeder bij Tante *Coba* altijd terecht voor een lening ofzo. En geldproblemen zij er altijd geweest. Je had ook de bank van lening nog, waar in die tijd gebruik van werd gemaakt.

De echtgenoot van tante *Coba* was in mijn ogen een rare man die nogal bekakt praatte. Hij was ook een ambtenaar, Tante *Coba* vond ik leuk, maar ik vond hem nooit leuk.

Henk

Mijn broer Henk was toen hij nog leefde hoofdadministrateur bij de KLM. Henk is vanwege de problemen met mijn vader het huis uitgegaan en met een hele goede vrouw getrouwd die ook een administratieve achtergrond had. Hij heeft de hele wereld afgereisd en heeft overal gezeten, hij was een soort verslaggever voor het bedrijf waar hij voor werkte.

Henk is inmiddels helaas allang overleden, ik had altijd een hele goede band met hem.

Verder had ik geen broers of zussen, dus toen Henk overleden was had ik echt het gevoel dat ik er voortaan alleen voorstond, samen met mijn moeder.

Met mijn vader kon dat niet, die kon alleen vloeken en tieren, die raasde maar door.

Dan schreeuwde hij bijvoorbeeld: " wat had je over je broer?, je broer was dit en je broer was dat," waarmee hij mijn overleden broer in zijn graf nog een trap na gaf.

Nee, dat was geen leuke tijd hoor!

Mijn vader

Mijn vader werkte toendertijd bij Piet van der Touw, paardenslager en paardenkenner. 'Wiel en worp' was de naam van de plek waar de paardenstallen stonden en waar de paarden verzorgd werden.

Van der Touw was een vleeshandelaar en had een wagen met twee paarden ervoor.

Als ik daar wel eens met mijn vader was, mocht ik ook een paard verzorgen en een beetje op leren rijden enz. Ik noemde dat ook 'mijn paard' maar dat was niet echt mijn eigen paard hoor. Het was onbegrijpelijk wat mijn vader allemaal met die paarden kon doen

Die beesten konden vreselijk tekeer gaan, als briesende leeuwen.

Als ze bijvoorbeeld werden weggehaald door de Duitsers.

Bij Koch in Leiden stonden de paarden gestald.

Op een gegeven moment kwam hij s'morgens daar aan en daar stonden toen een heleboel militairen en ook een aantal veewagens.

De Duitsers kwamen de paarden ophalen, ze hadden ze nodig om oorlog te voeren. Er werd gezegd dat de paarden na de oorlog terug zouden komen maar dat is natuurlijk nooit gebeurd. Die zijn weggegaan naar de Oekraïne ofzo en die komen nooit meer terug.

Het paard wat mijn lievelingspaard was, werd ook weggehaald, wat een hoop ellende was dat.

Mijn vader kon erg goed met die paarden overweg, al was een paard nog zo zenuwachtig en raar, hij stapte resoluut erop af en als het paard begon te bijten dan bood hij hem zelfs zijn arm aan, terwijl hij ondertussen geruststellend met het paard bleef praten: "toe maar, bijt maar, rustig maar, kalm kalm".

Ondertussen bleef hij maar zachtjes de manen wrijven enz. en na een poosje werd het paard dan weer rustig. Ik kan me nog herinneren dat er overal paardenstallen waren, Mijn vader reed op een gegeven moment ook met een paard en wagen rond voor de amstel brouwerij met een wagen bespannen met twee paarden. Hij bracht dan het bier rond. Er zal best wel eens wat van de wagen afgevallen zijn, mijn vader kennende.

.

Als hij dronken was ging hij echter niet naar de paarden, dan bleef hij uit de buurt.

Het is net alsof die paarden dat merkten, die hadden dat zo in de gaten.

Het gekke met die man was, dat als er jenever in het spel was, dan was het niks met hem, dan kon hij dat niet.

Als je het er bijvoorbeeld over had dat het beter was om te stoppen met drinken, dan gaf hij niet thuis, dat kon hij niet en dat wilde hij ook niet.

Ik was pas een paar maanden in dienst bij het ministerie toen ik een keer bij de directie moest komen.

Daar vertelden ze me dat mijn vader langs was geweest met een heel verhaal om zodoende een voorschot op mijn salaris te vragen.

Ik was stomverbaasd want ik wist hier niks van en was het ook zeker niet eens met de handelswijze van mijn vader.

Ik heb ze toen bij het ministerie uitgelegd dat ze hem vooral geen geld moesten geven want hij gaf het allemaal uit aan de drank!

Toen heb ik ze uitgelegd hoe de vork in de steel zat, dat mijn vader een zwaar alcoholprobleem had en daardoor zelf een groot probleem voor zijn omgeving was.

Ze toonden mij hun medeleven en begrip en ze waren blij dat ik ze dat zo openhartig verteld had. Ze verzekerden me dat hij nooit geld van ze zou krijgen. S'avonds toen ik thuiskwam zat mijn vader daar alleen, geen borrel op maar gewoon normaal zal ik maar zeggen, toen heb ik hem aangesproken over dit voorval.

Eerst ontkende hij in alle toonaarden, hij was niet op het ministerie geweest en hij had geen geld geleend zei hij nog.

"Nee, je hebt geen geld geleend maar je wou het wel maar je kreeg het niet."

"zou je dat nooit van je leven meer proberen, ik waarschuw je, als je dat nog eens doet dan maak ik je af, dit pik ik niet!"

Ik was woedend en probeerde hem duidelijk te maken dat dit echt de grens was. Maak je maar geen zorgen hoor, zei hij, ik zal het nooit meer doen.

Hij heeft nooit helemaal toegegeven dat het waar was, maar op een gegeven moment gaf hij enigszins toe dat er wel iets was gebeurd.

Ik weet niet beter dan dat hij altijd bezig was om te proberen ergens geld vandaan te halen.

Geld was alles voor hem. Als je vroeg om je zakgeld was dat vaak al uitgegeven aan drank. Ik heb mijn vader maar zelden nuchter gezien.

Alleen op de zondagmorgen maakte ik hem nuchter mee, voordat hij wegging.

Als hij dan later weer thuiskwam was hij weer bezopen en hadden we een hoop hommeles thuis.

Hij vond de mensen van het ministerie maar viezerikken en hooghartige lui.

"wat denken ze wel, dat ze oordelen over jouw centen" zei hij dan.

Dit alleen omdat hij geen voorschot op mijn salaris kreeg. Nogmaals moest ik hem dan waarschuwen dat het mijn geld was en dat hij daar vanaf moest blijven.

Ik nam niks meer van die vent joh.

Bij een zaak waar mijn moeder wel eens kwam was hij op een gegeven moment ook langsgeweest met het verhaal dat mijn moeder zonder geld zat en of ze even honderd gulden kon lenen.

Als ik uw vrouw daarmee kan helpen doe ik dat graag meneer, alstublieft.

Toen mijn moeder weken later bij die mensen kwam en het verhaal van het bezoek van mijn vader hoorde, en dat hij daarna nooit meer was teruggeweest met die honderd gulden, was ze stomverbaasd en nadat ze het had uitgelegd aan die mensen kon ze het terugbetalen in termijnen van een tientje of 15 gulden tegelijk.

Dat moest ze wel van haar eigen geld doen, want mijn vader kon ze niet op rekenen.

S'avonds kwam hij thuis en dan ging het tegen elkaar in natuurlijk.

Dan maakte hij die mensen uit voor leugenaars en probeerde hij met een hoop bombarie zijn pad weer schoon te praten.

Overal waar hij geld kon lenen, daar ging hij heen.

Als ik wist waar hij geweest was ging ik naar die mensen om ze te waarschuwen voor het leengedrag van mijn eigen vader. Te zot voor woorden toch?

Het ergste was dat wij ook de dupe waren van zijn reilen en zeilen. Wij werden er ook op aangekeken, ik schaamde me kapot voor mijn eigen vader.

We hadden een keer een hond gekocht in een zaak. Dat kostte 100 of tweehonderd gelden ofzo. Die hond heeft hij toen meegenomen en die is ook nooit meer teruggekomen.

Er tegenin

Op een gegeven moment ben ik er tegenin gegaan.

Ik was een jaar of 17 en ik pikte het niet meer. Ik heb mijn eigen vader in elkaar geslagen, ik kon het niet meer aanzien dat hij mijn moeder steeds in elkaar sloeg enz. Toen kon ik op het politiebureau komen vertellen wat er allemaal gaande was bij ons thuis. Er werd verteld dat je niet zomaar je vader mag slaan maar daar was ik het niet helemaal mee eens.

Als je ziet dat je moeder herhaaldelijk wordt afgetuigd knapt er op een gegeven moment iets in je en dan gelden die regels niet... dat pik je niet van zo'n vent....

Rond die tijd was ik op het ministerie voor economische zaken gaan werken, als schrijver zogenaamd. Leuk werk wat een goede afwisseling was.

Oorlogstijd

Die oorlogstijd was een rare tijd in alle opzichten. Het was een angstige tijd, je merkt het op dat moment niet, maar achteraf denk je wel eens hoe erg het eigenlijk was.

Ik heb de Duitsers nog binnen zien komen in den Haag.

Dan komen er mensen binnen die je niet kent, ze spreken een rare taal die je niet kan verstaan en je hebt gewoon niks te vertellen.

Dan rij je bijvoorbeeld gewoon op je fiets, dan wordt je aangehouden door zo iemand en die pakt gewoon je fiets af! Je had niks te vertellen.

Als je een beetje Duits kon praten dan kon je beter niks zeggen tegen die gasten, ze pakten je zo op en dan werd je weggevoerd.

Zij maakten de dienst uit hier, we hadden niks te vertellen.

En als er dan eens protesten waren dan werd de hele straat afgesloten, de mannen werden opgepakt en weggevoerd naar Duitsland terwijl de vrouwen en kinderen achterbleven. De vrouwen moesten zich dan maar zien te redden, vaak zonder enige bron van inkomsten.

Ik heb wel de gaarkeukens gekend maar ben daar zelf nooit heengegaan.
Straatmuzikanten zag je ook regelmatig...die deden dan hun ding en gingen dan ook met de pet rond.
Flip de fluit, een mondharmonicaspeler die later jarenlang in de Spuistraat stond te spelen was een voorbeeld.
Ik heb in de oorlogstijd nog in Duitsland gewerkt voor de 'arbeitseinsatz' voor de Duitsers. Er was een meldingsplicht.
Eerst werd je opgeroepen om je te aan te melden, een paar dagen later moest je je al melden voor vertrek naar je eindbestemming.
Je kon er maar beter heengaan want als je het niet deed haalden ze je hele huis leeg en wie weet wat er met je familieleden gebeurt!
Er heerste een enorme onzekerheid over wat er met ons ging gebeuren.
Met een grote groep mensen moesten we ons melden bij het arbeidsbureau voor indeling. Ik werd samen met twee anderen ingedeeld voor werk in een plaatsje in Duitsland, net over de grens met Groningen.
Ik kan me het geschreeuw nog herinneren: "Opstaan!" en in marstempo gingen we dan naar het werk.
De mensen daar hadden heel andere ideeën over de situatie. De Duitsers waren dit en de Duitsers waren dat en ze waren heer en meester in Europa, ze hadden immers de russen verslagen enzo.
Het eten was er niet echt slecht en voor de rest viel het ook wel mee, maar toch.....
Er werd onder elkaar wel heimelijk gesproken over vluchten en dan ergens onderduiken enzo, maar hoe en waarheen was niemand duidelijk.
Sommigen waren al vertrokken en dan werd er onder elkaar gesproken over de mogelijkheden om hem zelf ook te smeren.
Op een gegeven moment zei iemand: " ik smeer hem vanavond hoor!, je gaat kapot hierzo". Deze persoon is toen s'avonds vertrokken. Het was hem gelukt!
Natuurlijk bracht dat ook anderen op het idee om weg te gaan, een paar dagen later zei iemand anders: " ik ga ook weg hoor!". Ik zei tegen hem dat ik met hem meeding en dat we samen weggingen.
We hebben gewacht tot een uur of tien s'avonds, om die tijd was de wacht even weg, die liep dan de andere kant weer op.
Toen knepen wij er met z'n tweetjes tussenuit, richting Nederland in de nacht, dat was heel spannend. Waar we precies heengingen wisten we nog niet, we zouden wel zien waar we uitkwamen.
Uiteindelijk zijn we bij een boer in Groningen terechtgekomen, daar hebben we van s'morgens vroeg tot s'avonds laat in de landbouw gewerkt.
Hij stelde ons gerust en bood ons werk en onderdak aan, maar wel als onderduiker.
In het begin was de boer argwanend, dat begrepen wij ook wel.

Op een gegeven moment kwam er een militaire wagen, waar twee of drie man uitsprongen. Ze gingen naar de boer en riepen: "Heb je hier mensen boer?". Nee, zei de boer, neenee ik heb hier geen mensen. Alleen vrouw en kinderen. Wij zaten flink in de rats, want als ze je te pakken kregen sloegen ze je verrot. De boer zei niks en toen ze weggegaan waren zei hij tegen ons dat we ons geen zorgen hoefden te maken, niks aan de hand, ze weten niet beter dan dat ik twee kinderen heb.

Die periode heeft zeker een jaar geduurd, we sliepen in de hooiberg. Ze hadden daar een soort tafeltje voor ons gemaakt waar we konden eten en leven en soms kwam de boer ons waarschuwen...

Jongens, ze komen eraan!. Dan doken we als de sodemieter die hooiberg in en stopten alles vlug weg wat ons zou kunnen verraden.. we zaten op verschillende plekjes verstopt, niet bij elkaar hoor, want als ze ons samen betraptten waren we allebei de klos. Dan kwamen de Duitsers met mooie praatjes om informatie los te krijgen..

"Alles goed boer? Ook met de kinderen? Jaja, goed voor de paarden van het Duitse leger en eten voor het volk. "

"Wat doe je hier alleen boer?"

"Mijn vrouw woont daar met onze twee kinderen van 7 en 9 jaar",

Zei de boer, "de kinderen wonen hier, u mag wel gaan kijken hoor!". Oh, ja ja ja, dat is niks voor de arbeidsdienst in Duitsland nee nee.

Nee, kijken hoefden ze niet, maar ze kwamen wel eens in de maand langs om poolshoogte te nemen.

Ik heb later nooit meer contact gehad met deze mensen, het is er nooit van gekomen. Ik ben later nog wel een persoon tegengekomen uit die tijd, ik ben daar nog lange tijd mee bevriend geweest. Achteraf besef ik dat ik best wel geluk heb gehad toen, ook later met mijn huwelijk.

Eenmaal terug in Nederland kon ik die baan krijgen bij het ministerie. Ik was toen 16 of 17 jaar nog dus nog een hele toekomst voor me. De datum waarop ik in dienst trad was 12 april, dat weet ik nog goed.

Ik had gesolliciteerd bij het ministerie van economische zaken, de centrale dienst voor in en uitvoer, en ben daar aangenomen voor werkzaamheden in het archief. Ik heb gelukkig nooit mijn gevoel voor humor verloren.

Zelfs in het gevangenenkamp werden er onder elkaar ook geintjes gemaakt en hebben we af en toe ook nog lekker kunnen lachen.

Militaire dienst

Net na de oorlog ben ik in militaire dienst geweest. Ik heb in mijn dienstitijd op vliegbasis Soesterberg gezeten, hoewel er van zitten niet echt sprake was in de

beginperiode. Ik was ingedeeld bij regiment van Heutz, wij hielden ons bezig met beveiliging en vooral ook wachtlopen.

Ik was dienstplichtig en woonde ook op de kazerne. Ik kende Nel nog niet en op mijn vrije dagen kon ik ergens heen waar ik bijvoorbeeld nog nooit geweest was. Gewoon een beetje rondkijken en genieten van de vrijheid, dat was het eigenlijk. Ik had het erg naar mijn zin daar, vooral ook omdat we met een groep jonge jongens onder elkaar een hoop lol hadden en we hadden elkaar natuurlijk ook veel te vertellen.

De ene had hier gezeten en de ander weer daar, je hoorde al die verhalen waar die jongens in de oorlog hadden gezeten en wat ze hadden meegemaakt.

Dat gaf een bijzonder saamhorigheidsgevoel, kenmerkend voor die tijd.

Je had ook het kaderpersoneel, die jongens waren in vaste dienst bij het leger.

Daar waren ook rotzakken bij hoor!, er waren leuke gasten bij maar ook krenge.

Je leert daar wel mee omgaan hoor, zo erg was het nu ook weer niet.

Je werd soms als een kleine jongen behandeld.

Ik was bijvoorbeeld eens vergeten om te groeten toen mijn pad dat van een meerdere kruiste.

" He, kom jij eens even terug!, kan jij niet groeten?" werd er dan geroepen en ik moest dan verantwoording afleggen....kinderachtig maar waar.

Als ik dan zei "sorry, neem me niet kwalijk", dan was het goed.

Wel moest ik dan even terug om het over te doen, om te laten zien dat ik het wel kon ofzo, dan had die man ook weer zijn zin.

Ik heb gelukkig nooit ellende met zoiets gehad, had je dat wel dan wisten ze je wel te vinden.

Dan kon je de rotklusjes doen zoals extra lang wachtlopen.

Ook werd je dan s'nachts van je bed gelicht, dan moest je met een vrachtwagen mee en dan werd je ergens op een onbekende plaats in het land gedropt om wacht te lopen. Het ligt voor de hand om te denken dat je er geen zin in had om je dienstplicht te vervullen maar dat hielp je niet, je moest toch die twee jaar uitzitten.

Je legde je er als het ware bij neer, er was geen alternatief.

Het eerste half jaar was het zwaarste, met al die oefeningen die je moest doen, de exercitieoefeningen en het oneindig marcheren.

We gingen wel altijd met de hele colonne langs bij het paleis Soesdijk, tijdens het defilé wat daar regelmatig werd gehouden. Soesdijk was voor ons vlakbij, de vliegbasis soesterberg was niet ver weg.

We marcheerden dan langs Prins Bernhard en de Koninklijke familie en al die hotemetoten met onze handen saluerend aan onze baret. Daar werd er naar hartenlust gegroet, maar dat maakte niet uit, ik had het immers goed geleerd.

Op een gegeven moment moest ik me gaan melden om te gaan werken op de administratie van de basis.

Ik werd daar als schrijver ingedeeld en kwam in een kantoorruimte terecht waar ook een aantal vrouwelijke militairen werkte. Dat waren zogenaamde milva's, toen nog de eerste groep vrouwen in het leger.

Je begrijpt dat ik het daar vreselijk naar mijn zin heb gehad, als jonge knul tussen de jonge meisjes. Dat is voor de rest van mijn diensttijd zo gebleven.

Na mijn diensttijd ben ik weer terug gegaan naar het ministerie, tot ik het besluit nam om een wending in mijn leven te maken en een andere baan te zoeken. Op een gegeven moment heb ik Nel leren kennen, zij was druivenkrentster in het westland. Haar broers en andere familie werkten ook in de kassen, dat was een heel ander leven voor mij.

Mijn motor

Mijn vader vond het ook maar niks dat ik ging motorrijden.

Motorrijders zijn doodrijders zei hij dan en dat het allemaal veel te hard ging enz.

Ook zouden motorrijders zich de koppen kapotrijden en meer van die raadgevingen.

Nou, Ik heb nooit mijn kop kapot gereden en ik ben er nog steeds ondanks de wijsheid van mijn vader.

Mijn eerste motor was een Jawa 250cc, een tweetaktmachine.

Dat maakte een typisch geluid, zo van ring ting ting ting ...Om het typische jawa geluid te veranderen maakte ik de uitlaat open en proppte daar dan propjes papier in die ik van papiersnippers had gemaakt. Dan maakte ik de uitlaat weer dicht en dan had je een zwaar ronkend geluid.

Toen ik nog als vrijgezel op mijn motor rondreed nam ik ook weleens een meisje mee in het zijspan of achterop.

Dat was in de tijd dat de meisjes nog wijde rokken droegen. Ik waarschuwde ze dan voor het opwaaien van hun rokken, maar als ze dan vroegen of ik dat erg vond, moest ik toegeven dat ik dat eigenlijk geen bezwaar vond. Uit die tijd heb ik ook nog andere leuke herinneringen waar ik nu maar niet dieper op inga, dat kun je begrijpen.

Op mijn motor heb ik ook nog een zijspan gehad. Ik heb daar 1 jaar en 6 maanden mee gereden, daarna heb ik het eraf gehaald, ik vond er niks meer aan.

Vrienden van mij vroegen me of het lekker reed met zo'n zijspan en of ze het eens mochten proberen hoe het reed. Ik kan me herinneren dat een van die gasten toen ook een zijspan voor zijn moter wilde en later zijn we zelfs een zijspan gaan halen

Op een gegeven moment heb ik toen wel mijn motor weggedaan, Nel vond het wel mooi maar het ging haar allemaal wel een beetje te hard.

Ook haar vader had er geen vrede mee, die vond het niet goed en daarom heb ik uiteindelijk mijn Jawa toen opgeruimd.

Het was een rode machine, een aparte kleur rood maar wel origineel.

Het was voor die tijd een moderne machine, zonder veel poespas wat bij die Engelse motoren uit die tijd wel eens anders was.

Je had Royal Enfield motoren, BSA, Triumph, Norton enz., ik geloof dat nu de meeste Engelse merken niet meer bestaan.

Aan die Engelse motoren moest nogal eens gesleuteld worden om de boel draaiend te krijgen en te houden en daar had ik bij mijn Jawa nooit last van, geen narigheid of ellende.

Ik heb ook wel op een scooter gereden. Die was van een kennis geweest en die mocht ik wel eens proberen.

In het begin voelde dat een beetje raar aan, het schudde van alle kanten en het stuurde heel anders dan ik op mijn motor gewend was, maar toen ik er eenmaal een beetje aan gewend was vond ik het eigenlijk best wel lekker rijden!

Toen die kennis voorstelde om de scooter te ruilen tegen de Jawa wilde ik daar helemaal niks van weten.

Die Jawa was mijn leven en al gaf hij er honderd gulden bij, die Jawa kreeg hij niet.

Het was toen heel avontuurlijk om op een motor te rijden en ook heel gezellig.

Ik kan me nog herinneren dat we samen gingen rijden met de vrouw achterop. Alle motorrijders zwaaiden naar elkaar en je kon ook altijd op hulp rekenen als er wat aan de hand was. Je hielp elkaar, er was saamhorigheid.

Een helm dragen hoefde toen nog niet, ik had wel zo'n kapje voor mijn ogen maar dat was alles.

Rond die tijd dat ik op die Jawa rondreed heb ik Nel leren kennen. We gingen overal naartoe op dat ding, dat was natuurlijk erg gezellig. De tweewieler die voor de Jawa in de plaats kwam was van het merk Solex, en had een klein motortje boven het voorwiel gemonteerd wat je met een hendel op je voorwiel moest zetten.

Een klein draaiend rolletje wat in het motortje zat kwam dan op de band van het voorwiel en zorgde dan voor de aandrijving.

Met nat weer gaf dat wel eens problemen, het rolletje slipte dan door en dan moest je meetrappen. Als je het motortje uitzette met de hendel omhoog kon je ook gewoon fietsen. Die dingen waren heel erg zuinig, je kon met een litertje benzine een heel eind.

Het bleek fijn om onafhankelijk te zijn van het openbaar vervoer, vanwege mijn baan die ik later bij het spoor kreeg had ik wisselende werktijden.

Dat wil zeggen dat ik de ene keer s'morgens op Hollands spoor om 5 uur moest beginnen, de andere keer weer om 6 uur, dan weer normale tijden van half 9 tot

half 6 en ga zo maar door. Dus dan was het makkelijker om met mijn solex naar mijn werk te gaan.

Verkering

Mijn vrouw Nel heb ik met dansen leren kennen.

In de van Mierisstraat was een dansschool waar ik me had ingeschreven en lessen volgde. Ik was niet echt een muzikliefhebber, maar ik vond dansen heerlijk, de tango, foxtrot en wals waren zoal de dansvormen die onderwezen werden.

Deze dansschool werd druk bezocht, veel mensen vonden het dansen leuk.

Meestal waren we met een groep van een man of 20 en kregen dan les.

Daar heb ik dus Nel leren kennen en daar is onze verkeringstijd begonnen.

We mochten in het begin nog niet samen weg hoor, met z'n tweetjes.

Wel gingen we vaak met een groepje weg om tochten te maken met de motor.

We waren dan met een groepje van zo'n 5 a 6 man en maakten tochten naar allerlei plekken in Nederland maar soms ook naar Brussel.

Als er dan eentje pech had onderweg bleven we met z'n allen wachten tot we weer verder konden, het was een avontuurlijke tijd.

Wij zijn na een jaar of twee in het gemeentehuis aan de Javastraat getrouwd, we hadden een eigen huisje gevonden en hadden een hele fijne tijd met elkaar.

Mijn vader kwam af en toe nog wel aan de deur om moeilijkheden te maken, dat was wel vervelend. Er was ook altijd ruzie over de schoonouders dat ze niet deugden enz., dat was een terugkerend onderwerp waar soms rake klappen bij vielen. Je kunt wel zeggen dat er van een regelmatig contact met mijn opa's en oma's weinig terecht kwam. En als we er dan een keertje waren vormde het drankmisbruik en buitensporig gedrag van mijn vader steevast het gespreksonderwerp.

Je went er wel aan maar het was nooit echt leuk en gezellig. Mijn moeder nam ook altijd de kinderen mee als ze ergens naartoe ging, ze liet ze nooit alleen met mijn vader, misschien durfde ze dat niet.

Als je wat gedaan had kon je er op rekenen dat je flink op je sodemieter kreeg, dan kreeg je klappen links en rechts om je oren. Mijn vrouw Nel kwam een keertje thuis, ze was boodschappen wezen doen, en zag dat de hond verschrikkelijk tekeer ging, het arme beest was helemaal van slag, hij bleef maar blaffen. Toen is ze naar boven gegaan en daar zag ze dat mijn moeder in de keuken achterover op de aanrecht lag terwijl mijn vader bezig was mijn moeder te wurgen. Onmiddellijk heeft Nel toen een koekenpan gepakt en daar een flinke klap mee op zijn hoofd gegeven, tot hij losliet. Ik kan het niet anders zeggen over mijn eigen vader, het was een schoft. Hij gaf nergens om.

Ik moest wel eens met hem mee en dan bood hij me een borreltje aan. Ik heb dat altijd geweigerd, ik moet die rotzooi niet, ik moet er niks van hebben. 'Het is heel goed voor je,' zei die dan, "neem nou, neem nou", maar ik moest het echt niet.

Ik heb dat nooit gedaan, ik had genoeg gezien. Zo oud als ik ben geworden nu, ik heb nooit jenever gedronken.

Desondanks kan ik zeggen dat we hebben genoten van ons leven, vooral met de kinderen. We hebben ook geluk gehad met onze kinderen, we zitten hier nu prima in Steenvoorde en we hebben elkaar nog.

Spoorwegen

Op een gegeven moment ben ik van baan gewisseld, om het maar in spoorwegtermen te zeggen. Toen ik getrouwd was, zijn we in de Heemstraat 38 gaan wonen, vlakbij de Haagse markt. Mijn zoon Niek is daar geboren. Dat gebeurde na zo'n 2 of 3 jaar, zodat we in het begin een kinderloze periode hebben gehad.

Ik werkte toen net bij de spoorwegen, waar we vrij konden reizen naar alle plaatsen in Nederland, maar ook Barcelona, Madrid, Parijs, Oslo, Berlijn en ook andere plaatsen als Londen en Brussel behoorde tot de mogelijkheden.

Je begrijpt dat we daar volop gebruik van hebben gemaakt

De nieuwe baan die ik gevonden heb was de mooiste die ik maar kon bedenken.

Ik was conducteur geworden bij de Nederlandse spoorwegen en had het geluk om heel Nederland te mogen bekijken. Ik was inmiddels 32 jaar en ondertussen ook al getrouwd met de vrouw waarmee ik onlangs het 55 jarig huwelijksfeest heb mogen beleven. Ik kan je zeggen dat ik eerst van plan was om bij de HTM te gaan werken. Het openbaar vervoer trok me wel aan. Het is uiteindelijk toch de Nederlandse spoorwegen geworden. Ik heb mijn opleiding gehad in Utrecht en heb daar in een tijdsbestek van een half jaar min of meer het vak geleerd. Bijvoorbeeld hoe je de verschillende soorten kaartjes moest knippen en ook een heleboel andere dingen die met het vak te maken hadden.

In het begin moest ik meelopen met verschillende hoofdconducteurs om als hulpconducteur het vak verder onder de knie te krijgen.

Ik moest goed opletten hoe de hoofdconducteur het deed en daarvan leren.

Ik kreeg dan s'morgens in den Haag te horen met wie ik dan mee moest.

"Goedemorgen meester, ik loop vandaag met u mee! "

"Ah, mooi, doe maar precies zoals ik het doe," het was een kwestie van kijken en leren. Na een paar weken kom je in een zaal terecht waar ook allemaal jonge jongens waren zoals ik. In de zaal stond een soort oefenmodel van een trein en daar leerden we hoe we met de trein om moesten gaan en wat je moet doen als er wat gebeurt of als er bijzondere omstandigheden zijn.

Na die praktijkoefening met het simulatiemodel van de trein in die zaal kwam ik dan terug in den Haag en kreeg ik mijn uniform, mijn pet en de rode band.

De rode band is alleen voor de hoofdconducteur, de hulpconducteur heeft geen band. Ik was dus klaar voor mijn werk als hoofdconducteur.

Het was voor mij een hele overgang toen ik bij het spoor kwam.

Op het ministerie was je meer op jezelf aangewezen, meer eenzaam zal ik maar zeggen. Je leerde elkaar niet zo goed kennen. Iedereen was met zijn eigen ding bezig en je had ook niet zoveel met elkaar te maken. Ze hadden allemaal hun eigen taak en hun eigen huisje en daar sprak je niet zo met elkaar over. Bij het spoor was dat totaal anders, je was op elkaar aangewezen en als zodanig ging je met elkaar om. Of je nu machinist was of conducteur, dat maakte niks uit.

Er was altijd aandacht voor persoonlijke dingen en we gaven elkaar bijvoorbeeld ook tips over plaatsen en bestemmingen om in je vrije tijd eens naar toe te reizen, zo had je altijd gespreksstof genoeg en je kwam op plaatsen waar je nooit aan gedacht had

Vanwege mijn werk kwam ik natuurlijk op de meeste plaatsen in het land, maar omdat we vrij reizen hadden konden we ook in de vrije tijd nog van de trein gebruik maken!

We mochten ook in onze vrije tijd gratis reizen in het buitenland, zo konden we bijvoorbeeld naar Parijs, Barcelona of Brussel.

Dat deden we dan ook met plezier, naar Spanje of Brussel, voor een paar dagen of wat langer als we daar zin in hadden.

Een ding is zeker, de treinen reden in die periode op tijd ondanks het feit dat we onze informatie en dienstregelingen te weten moesten komen via briefjes die op een bepaalde plaats opgehangen waren.

Tegenwoordig gaat alles per computer en toch lukt het maar niet om de treinen op tijd te krijgen...

We moesten zulke reizen van tevoren wel aanvragen hoor, maar dat was nooit een probleem. Na het grootste gedeelte van mijn leven in de Heemstraat te hebben gewoond zijn we naar de Trooststraat 138 verhuisd, ook in de buurt van de Haagse markt. Daar is mijn zoon Erwin geboren.

De kinderen gingen gewoon mee op onze reizen dus dat waren voor ons leuke uitjes.

Even een weekend naar Parijs, daar gezellig even rondkijken en weer terug.

Soms werd me wel eens door kennissen gevraagd om bijvoorbeeld bij een bepaalde fotozaak in Parijs langs te gaan om spullen op te halen als ik daar toch in de buurt was. Het betrof dan bepaalde passe partouts voor fotolijstjes en dergelijke, dingen die hier niet te koop waren.

De meeste mensen bleven destijds gewoon in Nederland tijdens vakantie en vrije tijd, wij hadden het geluk dat we vrij konden reizen en konden gaan en staan

waar we wilden. Tegenwoordig reizen de mensen de hele wereld rond, maar dat was toen nog niet, alleen rijke mensen gingen toen in het buitenland op vakantie. De kinderen zijn altijd met ons meegegaan, tot ze een jaar of 14 waren en liever naar andere plaatsen gingen die ze leuker vonden.

Kinderen op die leeftijd willen andere dingen doen, zo is het nou eenmaal, dat is de natuur, dat is doodnormaal, dat hoort bij de ontwikkeling van de zelfstandigheid.

Wij hebben 15 jaar een hondje gehad en ook een paar katten. Die gingen ook altijd mee als we op vakantie gingen en in de weekends en vrije dagen.

Ze gingen mee naar Spanje en noem maar op. En die katten liepen echt niet weg hoor, die bleven gewoon bij ons in de buurt. Wij noemden het hondje Tuppie.

Het is zelfs gebeurd dat de portier van het hotel waar we zaten aan ons vroeg of Tuppie die nacht bij hem mocht blijven voor de gezelligheid. Hij was gek op dat beest, het was ook een erg lieve hond.

De kinderen waren ook helemaal gek op hem, ze waren altijd bij elkaar. Het was een hondje van de spoorwegen. Een collega van Jan kwam met hem aanzetten want zijn vrouw die vond het maar niks en ze hield het niet uit. Het was toen nog een heel jong beestje. Ik kwam thuis en overlegde met Nel of wij misschien dat hondje zouden adopteren en we hebben ook de kinderen bij deze kwestie betrokken.

Het was natuurlijk een feit dat je er wel aan vastzit als je een hondje neemt en we konden niet goed overzien wat de gevolgen daarvan zouden zijn.

Toen we de volgende dag gingen kijken sprong Tuppie bij Nel op schoot en is er eigenlijk 15 jaar lang niet meer afgekomen. Het was echt een scheet van een beestje. Als je naar een verjaardag ging of wat dan ook, hij ging zitten en kwam niet meer van zijn plekkie af. Tuppie was een vrouwtje en ze kon ook erg goed met de katten overweg. Daar waren nooit problemen.

Dat is eigenlijk een van de weinige dingen die we hier missen, een kat of een hondje. Ik heb overigens wel begrip voor het beleid van Steenvoorde hoor.

Onze mooiste tijd hebben we gehad toen de kinderen nog klein waren en we overal naar toe gingen.

Er zijn bijzondere omstandigheden geweest waar ik gelukkig persoonlijk nooit mee te maken heb gehad. Er waren collega's die het hadden meegemaakt dat er iemand voor de trein was gesprongen en dat overal de stukken ledematen en lichaamsdelen verspreid waren, nou dat was geen pretje hoor!

Die collega was er helemaal kapot van, helemaal de kluts kwijt.

Ook bij die treinkaping in Wijster was ik gelukkig niet betrokken. Wel een Groningse en een Friese conducteur en nog eentje uit Nijmegen dacht ik.

Ik kende die mensen natuurlijk wel en er werd in die periode ook erg meegeleefd met de betrokkenen. Een van de mooie dingen van het spoor is dat je heel veel mensen kende uit alle delen van het land en je kwam elkaar regelmatig tegen.

Ik heb altijd in het personenvervoer gezeten, hoogst zelden op een goederentrein.

Dan moesten er bijvoorbeeld motoren weggebracht worden en dan zat je een paar uur met elkaar te bekvechten of gewoon te kletsen over van alles en nog wat.

Er lagen toen spoorlijnen die tegenwoordig verdwenen zijn. Je had bijvoorbeeld het veluwelijntje. En je had Het Belgisch lijntje, dat liep van Tilburg naar België. Vroeger reden daar regelmatig nog treinen, in de tijd dat Tilburg nog een grote textielstad was. Later was het nog maar een trein in de week en nu bestaat het niet meer. Vroeger had iedere streek zijn eigen specialiteit.

Twente was bekend vanwege de textiel en ook de betonindustrie was daar sterk. Je had ook het Gelderse lijntje, dat liep tussen Zaltbommel en Dordrecht langs de rivier. Het was voornamelijk goederenvervoer zoals steenkool en dergelijke, maar ook konden passagiers mee als ze wilden. Langs de rivier lagen onder andere steenfabrieken en een asfaltfabriek die ook allemaal hun aan en afvoer van grondstoffen nodig hadden. Dat ging veelal per spoor.

In Limburg had je ook een spoornetwerk dat ten behoeve van de industrie was aangelegd. Niet zozeer voor het goederenvervoer hoor, maar meer voor het vervoeren van mensen. De kolenmijnen waren in die tijd een grote industrie waar veel mensen werkten. Nu heb je dat allemaal niet meer. De kolenmijnen zijn weg en ook de spoorlijnen die erbij hoorden. Dat waren hele koppels hoor, die mensen die daar meereden. Dat waren groepen van zo'n 80 of 90 man, die bracht je er dan heen en s'avonds haalde je ze weer op. Ik heb zelf altijd hel liefste personen vervoerd, dat vond ik het leukste. Ik gaf de mensen desgevraagd ook informatie over bezienswaardigheden en belangrijke plekken die ze in hun plaats van bestemming konden vinden. De collega's onderling deden dat ook, we gaven elkaar ook tips voor leuke stedentrips en dergelijke. Ik denk dat de conducteurs van tegenwoordig meer een controlerende functie hebben en dat de voorlichtende functie meer op de achtergrond is geraakt. Er is ongetwijfeld meer werkdruk tegenwoordig waardoor dat ook niet meer zo goed kan.

Voor de kinderen werd er ook van alles geregeld zoals feestjes en Sinterklaas. Dan kregen ze bijvoorbeeld een treintje of ander speelgoed. Erg gezellig allemaal in die tijd, en ook al heb ik eigenlijk helemaal geen contacten meer uit die tijd, ik denk er altijd met veel plezier aan terug.

Ik zie wel een groot verschil tussen die tijd vroeger en nu.

Toen had niemand een auto, als je geluk had dan had je een brommer. Nu hebben ze op hun 16^e al een brommer en bijna iedereen heeft een auto!

Over geld, geluk en ongeluk

Geld heeft gelukkig ook geen grote rol gespeeld in mijn leven.

Natuurlijk heb ik wel armoede gekend, vroeger thuis, maar dat kwam door het zuipen van mijn vader.

Ik kan me herinneren dat ik een keer in mijn leven een lening heb afgesloten bij de bank van lening.

Dat ging om een bedrag van 500 gulden ouzo, later is dat nooit meer nodig geweest.

In militaire dienst was het ook geen vetpot natuurlijk en toen ik mijn eerste salaris kreeg bij het ministerie vond ik dat een enorm bedrag!

Ik heb gelukkig goed in mijn onderhoud kunnen voorzien, ook voor mijn kinderen. Er zijn echter van die dingen waar je mee moet leren leven. Ieder huisje heeft zijn kruisje zegt men weleens.

Zoals de verlamming van mijn vrouw Nel.

Dat overkwam ons als een donderslag bij heldere hemel.

Nel had een ontsteking op haar been waar ze mee naar de huisarts ging. De dokter heeft het verbonden maar het bleef maar bloeden. Ze is thuisgekomen maar wat later is ze toch maar doorgeslagen naar het ziekenhuis. Daar is ze toen een nachtje gebleven, ze zouden haar de daaropvolgende dag helpen met een kleine ingreep.

Dus de dag daarop ben ik naar het ziekenhuis gegaan om haar op te halen, maar aan de reactie van de verpleging merkte ik al dat er iets ernstigs aan de hand was.

Ik was zo erg geschrokken dat ik zelfs even dacht dat ze dood was.

Ze hebben me toen uitgelegd dat het zweertje op haar been er de oorzaak van was dat haar onderlichaam nu verlamd was. De ontsteking is naar binnen geslagen en heeft daar zijn verwoestend werk gedaan.

Nou, daar sta je dan..Je staat er versteld van, je kunt je het niet voorstellen dat ze nooit meer op een stoel kan zitten of gewoon lopen.

Er was eerst niks aan de hand hoor, we zijn gewoon naar het ziekenhuis toegegaan met het idee dat de dag erop alles weer in orde zou zijn.

Het was een verschrikkelijke ervaring dat ze ineens verlamd was, het heeft een enorme impact op ons hele doen en laten.

Nel was er natuurlijk ook helemaal kapot van, huilend lag ze op haar bed en ik voelde me vreselijk machteloos. Het was gewoon gebeurd.

Dan leer je elkaar toch echt wel kennen hoor, terwijl onze eerste levensperiode ook al niet te best was. Het is mooi dat we nu na 55 jaar nog steeds bij elkaar kunnen zijn, ondanks de zeer zware handicap van mijn vrouw.

Zelf heb ik een paar jaar geleden een ongeluk gehad met de auto, bij dat ongeluk ben ik mijn rechteroog kwijtgeraakt. Die vent gooide zomaar zijn fiets naar binnen, dat heeft me mijn oog gekost.

Mijn auto en mijn rijbewijs hebben ze in beslag genomen en meegenomen. Gelukkig heb ik later nog een vergoeding voor de auto gekregen maar ik mag nooit meer rijden en ik wil het ook niet meer.

Het is heel raar om door een oog naar de wereld te kijken, je mist een heel stuk. Ik stond met mijn auto voor het stoplicht en toen dat op groen sprong en ik optrok stak die vent ineens vlak voor mij over waardoor ik hem niet meer kon ontwijken en hem schepte. Hij viel dwars door de voorruit heen en toen kwam die ruitenwisser precies in mijn oog. Het was gelijk gebeurd met me.

Die man was fout, daar gaat het niet over, hij had gewoon moeten blijven staan maar daar heb je dan niks meer aan. Gebeurd is gebeurd en daar moet je het maar mee doen. Daar sta je dan, moederziel alleen met die politieagent, ziekenwagen erbij en gelijk door naar het Leyenburgziekenhuis.

Daar aangekomen ben ik gelijk geholpen en de dokter die me hielp zei nog: "maak je geen zorgen, we gaan het goed klaar maken en het komt allemaal best in orde." Nou, toen ik uit het ziekenhuis kwam was ik gewoon mijn oog kwijt!

Ik heb die arts nog aangesproken en uitleg gevraagd, maar hij kon me alleen maar melden dat het zo erg was met mijn oog dat hij er niks meer aan kon doen.

Hij vond het natuurlijk erg vervelend voor mij, maar er was niks aan te doen.

Het was een bizarre ervaring, je gaat gewoon de deur uit, niks aan de hand en je staat te wachten bij het stoplicht en voor he het weet is het gebeurd met je, dan ben je je oog kwijt. Een klein foutje en het is gebeurd.

De man waarmee ik die aanrijding had heeft wel toegegeven dat hij fout zat en dat het zijn schuld was maar daar heb je dan helemaal niks aan.

Naast mijn oog was ik ook mijn rijvaardigheid kwijt natuurlijk, ik kon niet meer in mijn auto rijden en ook mijn rijbewijs is ingenomen. Mijn auto was ik ook kwijt.

Ik ben door dit voorval ook mijn mobiliteit kwijtgeraakt. Nu moet ik alles goed regelen als ik ergens naartoe moet. Er moet altijd iemand mee omdat ik het ook niet allemaal meer goed zie. Je moet weten dat dit ongeluk een hele grote omschakeling is voor mij en voor mijn vrouw.

Samen met mijn vrouw ging ik voor die tijd weleens ergens heen, dat kan nu allemaal niet meer. Mijn auto is altijd heel belangrijk voor me geweest omdat mijn auto me onafhankelijk maakte en sinds die tijd ben ik afhankelijk geworden. Ik vond het verschrikkelijk dat ik mijn auto kwijtraakte.

Ik was best een autogek te noemen, mijn auto was alles voor me. Grote dromen heb ik nooit gehad, ik was de koning te rijk met mijn auto.

Ook voor mijn vrouw was de auto belangrijk, zij was ook getroffen door dit ongeluk. Het was een grote domper voor ons.

Het is nu heel ingewikkeld om samen met mijn vrouw ergens heen te gaan, ik kan als het ware niet meer doen wat ik wil, ik heb altijd anderen nodig.

Ik ga nog maar zelden ergens heen, bij hoge uitzondering ga ik nog wel eens met iemand mee. Ook wandelen en dergelijke doe ik weinig.

Af en toe gaan we nog weleens naar beneden om in de ontmoetingsruimte van Steenvoorde een kopje koffie te drinken, dan neem ik Nel mee in de rolstoel. Vanmorgen zijn we ook even geweest, het viel me op dat het druk was.

"Vind je het gek?" zei Nel, "die mensen kunnen nergens meer heen!"

Het was een drukte van jewelste en veel mensen kwamen nog even een praatje maken, ook vragen hoe het met je gaat enz. Het verbaasde mijn vrouw dat er veel mensen waren die haar blijkbaar kenden en op de hoogte waren van haar verlamming, terwijl Nel zelf niet wist wie dat waren.

Het ongeluk en het verlies van mijn oog heeft een hele grote invloed op mijn leven gehad, en ook mijn vrouw zit min of meer met de gevolgen.

Ik kan me er over het algemeen wel bij neerleggen dat dit ons is overkomen maar af en toe heb ik het er best moeilijk mee.

Ik zou bijvoorbeeld nog dolgraag eens naar Roemenië willen gaan, waar mijn zoon Erwin woont. Ik zou het bijvoorbeeld bijzonder leuk vinden om die mensen daar beter te leren kennen enz., maar het zit er helaas niet meer in dat ik daar op eigen kracht heenkan. Ik kan er bij wijze van spreke wel heengaan, maar ik zie niks. Met het ene oog wel een beetje, maar dan heb je het gehad.

Ik zie de bomen dan wel enzo, maar voor de rest houdt het op.

Ik heb me er natuurlijk in de loop van de tijd wel bij neergelegd, maar gemakkelijk was dat niet. Je ogen verliezen is het ergste wat er is.

Ook mijn zoon Niek en zijn gezin ontkomen niet aan zware problemen. De vrouw van Niek is ziek. Dat gaat het niet zo goed mee, ze heeft last van haar buik vanwege de darmkanker. Mijn schoondochter Marjan, de vrouw van Niek, heeft ook een vorm van bloedkanker, die ziekte heet leukemie, dat is heel erg voor je organen enz. Nou, het zal je gebeuren, ik vind het verschrikkelijk. Ze heeft nu te maken met allerlei onderzoeken, haar bloed, haar merg en meer van die dingen. Erg sneu allemaal, ze is pas 43, maar ja, wat doe je eraan, je voelt je zo machteloos.

En dan al die ellende en informatie die via de televisie en het nieuws op je afkomt. Soms denk ik wel eens: waar moet dat heen.

Gisteravond hoorde ik een man op de televisie die vertelde dat er in de nabije toekomst robots te koop zijn die je voor seks kunt gebruiken! Er was ook een mevrouw die kwam van het toilet af en die vertelde dat haar robot begon te

stinken, hahaha tegenwoordig sta je nergens meer van te kijken. Ik vind dat ze af en toe ook wel eens te ver gaan, is er dan niets meer heilig? Gelukkig weet de jeugd daar goed op te reageren, de meeste jongelui willen er niks mee te maken hebben, ook niet met het druggebruik. Mijn zoon Erwin had op een gegeven moment ook een vriend waar wat raars mee was. Op een gegeven moment gebeurde het dat ze samen in de kelder waren en die vriend haalde toen een injectiespuit uit zijn zak en stak hem later in zijn eigen arm. Erwin vertelde dat die jongen toen even een beetje raar deed maar dat kwam weer goed. Mijn zoon wist niks van drugs, maar toen we later hadden uitgelegd dat die vriend bij zichzelf drugs inspoot, en dat het beter was om niet meer met die jongen om te gaan, begreep Erwin wat er aan de hand was. Hij is daarna nooit meer met die jongen omgegaan.

Het milieu

Het is goed wat er tegenwoordig allemaal gebeurd op het gebied van bescherming van het milieu. Het is hard nodig, dat kan niemand ontkennen. Dat had je nooit kunnen denken, dat de ijskappen zouden gaan smelten enz. Mijn vrouw Nel zegt dat ze op den duur allemaal verzuipen hier.. De komende generaties krijgen daar moeite mee hoor! Mijn kinderen en kleinkinderen hebben er eigenlijk al mee te maken en dat wordt alleen maar erger. En dan al die verschillende geloven, ze douwen elkaar allemaal de kop onder de grond. Ik hoor mijn vrouw zeggen: "daar word je toch niet goed van", en daar ben ik het wel mee eens. Je ziet en hoort een hoop nare dingen die met het geloof te maken hebben. Met al die mensen die ze allemaal hierheen halen halen ze ook een hoop narigheid binnen. Er zijn volgens mij teveel verschillen.

Levensvisie

Politiek en geloof hebben nooit een belangrijke rol gespeeld in mijn leven. Ik ben wel in een katholieke nest grootgebracht dus ik ben katholiek gedoopt, heb de eerste heilige communie gedaan en ben gevormd. Ik zat echter op een openbare school dus ik heb bijvoorbeeld nooit het askruisje op mijn voorhoofd hoeven halen, iets wat bij de katholieken gebruikelijk was. Op een school in de buurt hadden de leerlingen op Aswoensdag wel een kruisje, maar die werden uitgelachen door de andersdenkende kinderen, dat is mij dus bespaard gebleven. Op de woensdag na carnaval, Aswoensdag genaamd, gingen de katholieken s'morgens naar de kerk om een askruisje op hun voorhoofd te laten zetten door

de dienstdoende priester. Dit was het officiële begin van de vastentijd, dat bij de katholieken 40 dagen duurt.

Mijn zoon Erwin in Roemenie heeft een boeddhistische levensvisie.

Kortgeleden ben ik nog op verjaardagsvisite geweest bij mijn kleinzoon.

Die is nu ook alweer een jaar of 22 en heeft ook al stevige verkering.

Ik vind het altijd hartstikke leuk met al die jonge mensen.

Over mijn nageslacht hoef ik me geen zorgen te maken, dat gaat allemaal wel goed.

Over de opkomst van de Islam in Nederland maak ik me geen zorgen. Ik denk niet dat dit geloof de kans krijgt om hier veel invloed te krijgen. Wij zien het nu al gebeuren dat de nieuwe generatie heel anders is dan hun ouders, en dat ze zich om de lieve vrede maar schikken naar de wensen van hun opvoeders. Je ziet en hoort dat de Islamitische meiden ook niet allemaal zin hebben in die strakke regels met die hoofddoek enz., daar is ook verzet merkbaar.

Eigenlijk hetzelfde als vroeger bij ons. Wij gingen ook met tegenzin naar de kerk en zagen er het nut niet van in, maar omdat iedereen ging en omdat het moest van je ouders gingen we, totdat we het niet meer pikten en zelf beslisten wat we deden. Het is hetzelfde met de politiek, als je je daar in gaat verdiepen word je ook niet goed. Je weet dat je bedonderd wordt maar je weet nog niet hoe.

Naarmate ik ouder ben geworden heb ik meer belangstelling gekregen voor andere mensen, je speelt ook een andere rol in het geheel omdat ik nu opa ben. Andere kinderen konden vaak bij hun opa of oma terecht als er wat was, ik heb dat zelf vroeger niet zo meegemaakt, mijn moeder had genoeg aan zichzelf en mijn vader stond ook buiten zijn familie. We kregen bij wijze van spreken meer slaag dan eten, mijn moeder ook.

Roken.

Iedereen staat tegenwoordig buiten te roken. Ook hier in het zorgcentrum. Ik vind het maar betutteling van de overheid. Ze kunnen veel beter de mensen ervan bewust maken dat roken slecht voor je gezondheid is enz.

Maar eigenlijk moeten de mensen zelf weten of ze roken of niet, dat is mijn mening. Maar de vrijheid om zelf te beslissen wat je doet heb je niet meer tegenwoordig, er wordt voor je gedacht.

Als de rokers het risico willen nemen om hun gezondheid op het spel te zetten en zelfs dood kunnen gaan door het roken, dan moeten ze dat zelf weten. Dat lijkt me veel beter en eerlijker. Al die sigarettenwinkels zie je ook verdwijnen, daar kon je ook nog wel eens terecht voor andere dingen zoals tijdschriften en postzegels. Ook de bedrijven die de sigaretten maken moeten mensen ontslaan en de handel gaat kapot, enkel vanwege dat rookverbod. De prijzen van een pakje

sigaretten zijn ook belachelijk hoog geworden. Zelf heb ik ook een paar keer gerookt, maar niet lang hoor! Mijn zonen roken geen van beiden en hebben het ook nooit gedaan. Ondanks dat vind ik het rookverbod belachelijk en ik ben er voorstander van dat mensen dat zelf mogen bepalen. Vroeger was het gewoon dat er op feestjes en dergelijke op de tafels glaasjes stonden met verschillende soorten sigaretten en er werden ook veel sigaren gerookt, dat was een normaal verschijnsel.

Je vond het normaal dat als je ergens binnenkwam dat je de geur van de sigaren rook en je zag ook mensen die pruimden of een pijp rookten. Het leek wel of iedereen rookte, dat kun je van de tegenwoordige tijd niet zeggen. Opa pruimde graag. Dan stak hij een pluk pruimtabak in zijn mond en dan kauwde hij daarop. Het bruine sap dat hij dan regelmatig uitspuugde mikte hij in de kwispedoor die onder handbereik stond.

Een kwispedoor is een zinken emmertje speciaal voor het opvangen van deze tabak spuug. Het was de kunst om in de kwispedoor te mikken, niet ernaast! De kwispedoor werd eens per week uitgekookt door oma, want die emmer begon vreselijk te stinken. Dan werd de emmer in de chloor gezet en daarna ging het wel weer. Het was eigenlijk wel erg smerig, maar als je dat als kind meemaakt, vind je dat min of meer als normaal.

Beschouwingen

Tegenwoordig hoor je van alles over borstkanker en allerlei andere soorten kanker waar de mensen aan lijden. Daar hadden wij vroeger nog nooit van gehoord en ik denk dat het niet zo vaak voorkwam. Het is voor mij onbegrijpelijk dat er tegenwoordig ambulancepersoneel en ook conducteurs worden bedreigd of in elkaar geslagen. Wat ik ook niet kan begrijpen is wat er onlangs is gebeurd in Brabant, dat er een meisje van 23 jaar van haar fiets werd gesleurd door een man op een scooter, waarna ze de bosjes ingetrokken werd en werd verkracht. Het is voor mij onbegrijpelijk dat die man daarna zijn mes pakte en haar de keel doorsneed.

Dan ben je toch gek! Ik kan daar echt niet bij, ik kan dat niet begrijpen. Het nare van zoiets is dat de dader er later vaak met een lichte straf vanaf komt.

Zo'n man krijgt nog een goede behandeling in de gevangenis, en komt dan later gewoon vrij, en dan pakt hij misschien weer een ander. Je ziet het vaak genoeg gebeuren dat er een TBS-er met proefverlof weer in de fout gaat en weer opnieuw toeslaat. Ik ben daar best radicaal in, ik vind dat ze zo'n vent gewoon moeten afmaken. Sorry dat ik het zeg. Het kost een hoop geld om zo iemand achter slot en grendel te houden, de rechter kost geld, de advocaten kosten een

hoop geld, en dat allemaal om zo'n viezerik recht te doen. Iemand die zoiets flikt verdient dat niet vind ik.

Gelukkig kan ik me nog wel ontspannen met leuke programma's op de televisie en maak ik graag een praatje.

Ik heb geen speciale voorkeur voor tv programma's, als het maar leuke programma's zijn is het mij al gauw goed.

Mijn schoondochter uit Roemenie werd door haar ex-man weleens geslagen en dat is een van de redenen dat ze van hem gescheiden is voordat ze Erwin leerde kennen. Ze hebben elkaar via de computer leren kennen, zo gaat dat tegenwoordig.

Ik heb weleens gedacht dat het beter was geweest dat mijn ouders uit ook elkaar waren gegaan. Mijn moeder heeft daar nooit aan gedacht, het was vanzelfsprekend dat je bij elkaar bleef.

Er werd bijvoorbeeld al ruzie gemaakt als mijn moeder naar de gemeente gegaan was om steun te halen. Dan eiste hij dat geld op en hij beweerde dat het zijn geld was en hoe ze het in haar hoofd durfde te halen om dat geld voor haar gezin te gebruiken. Hij heeft ook wel relaties met andere vrouwen gehad, mijn moeder heeft dat echter nooit gedaan, die is nooit met andere mannen gegaan.

Mijn vader was dus wel een liefhebber van vrouwen en hij heeft er nooit een probleem van gemaakt om overspel te plegen.

Zelf ben ik nog steeds ook een doodnormale gezonde man en ik ben ook altijd een liefhebber geweest van vrouwen, maar het is nooit in me opgekomen om dezelfde weg te bewandelen als mijn vader. Ik mag graag nog wel eens een beetje flirten enz., het gebeurt gewoon vanzelf, ik weet ook niet hoe dat komt, dat zit gewoon in je. Je kunt je voorstellen dat het daarom voor mij ook een zware klap was toen mijn vrouw plotseling verlamd was en dat er zomaar ineens een taboe ontstaan was aan boord van ons huwelijksbootje. We kennen elkaar heel erg goed, we zijn dikke maatjes en we kunnen elkaar niet missen, maar voor de rest is het afgelopen, laten we eerlijk zijn.

Af en toe doe ik wel eens mee met de activiteiten hier in Steenvoorde.

Ik kom zelden buiten de deur, een enkele keer dat ik met iemand meekan. Nel alleen laten doe ik ook zelden, gisteren is ze naar de kapper geweest hier in huis, maar dat is een zeldzaamheid.

Mijn kinderen

Mijn zoon Niek heeft een elektronica opleiding gehad en is nu technisch adviseur bij de tu in delft. Hij werkt in de informatica, de ontwikkeling daarvan. Hij kan toveren met computers en heeft mij wel eens laten zien hoe dat allemaal werkt. Ik snap het niet helemaal maar ik vind het wel wonderbaarlijk wat er allemaal

mogelijk is tegenwoordig, de techniek staat voor niks. Niek heeft ook verstand van elektronica, als de tv kapot is dan kan hij het repareren.
Hij hoeft er niet veel moeite voor te doen om al die apparaten te begrijpen.

Mijn zoon Erwin heeft een hele goede verkering gehad met een meisje.
Haar ouders waren ook hier, ik was er kind aan huis, kon ook altijd mee eten enz.
Ik voelde me helemaal opgenomen in die familie...
Later is hij van haar gescheiden, ze had ineens een ander. Zo kan dat gaan.
Erwin is later naar Roemenië vertrokken om te werken en een nieuw leven op te bouwen. Hij kwam terecht voor werk in een bloemenzaak. Wonder boven wonder is Erwin wat later getrouwd met de eigenaresse van die bloemenzaak, de twee kinderen van het eerste huwelijk van Erwin zijn liefdevol opgenomen, de zaak is enorm gegroeid en ze doen nu ook aan internationale bloemenhandel, ze bezitten vrachtwagens en een goede handel.
Ze komen regelmatig nog langs, als ze in Holland zijn eens per 2 maanden ofzo.
Ze komen tegenwoordig met de vrachtwagen en nemen dan bloemen mee terug.
Ook belt hij regelmatig, dus dat gaat allemaal erg goed.
Erwin mag zichzelf directeur noemen en ik ben blij dat ze een goed leven hebben.
Als je eens wist hoezeer ik ze dat gunde!

Ik sprak mijn talen, door het werk als conducteur kreeg ik natuurlijk ook te maken met buitenlandse reizigers en daar moest je ook mee communiceren, dus je moest je wel verstaanbaar weten te maken.
Tot slot zou ik dan in alle talen willen zeggen tegen alle mensen:
" hou het allemaal een beetje gezellig voor elkaar en heb aandacht voor elkaar."